

— М-р-р-а-у... кой си ти?

Чудовището помълча, сетне отговори гордо:

— Азъ съмъ снѣженъ човѣкъ отъ Египетъ!

— Отъ Египетъ ли? Какво е това Египетъ? — запита Пижо.

Снѣжниятъ човѣкъ отговори:

— Египетъ е далечна страна, тамъ хе, на югъ, отъ вѣдъ Бѣло море, дето тече голѣмата рѣка Нилъ, дето растатъ сладкитѣ фурми, портокали и смокини . . .

— Хм! — рече Пижо, доволенъ че е научилъ нѣщо ново. — Ами какъ си изпадналъ чакъ при насъ?

— Преди една недѣля, — отвърна снѣжниятъ човѣкъ, — слънцето припече много силно въ Египетъ . . .

— Ама вий тамъ имате ли топло слънце? — попита завистливо Пижо. — Ние тука отъ единъ месецъ все мръзнемъ!

— У насъ сега е топло, както у васъ презъ май, — каза снѣжниятъ човѣкъ! — Но не ме прекъсвай, а слушай, ако искашъ да научишъ, какъ съмъ дошълъ тука. . . Когито рѣката Нилъ се напече подъ слънцето, отъ нея взе да излиза пара, като изъ нѣкой котелъ, който ври на огъня. Тази пара се дигна високо, високо въ небето и стана голѣмъ облакъ. Тогава духна отъ югъ силенъ вѣтъръ и подкара облака насамъ кжде васъ. Въ облака бѣхме скрити и азъ, и много мои братя. Ний минахме така надъ Бѣлото море, надъ тракийскитѣ полета, надъ Родопитѣ. Но откъмъ Балкана ни пресрещна единъ студень вѣтъръ, че като ни заудря, като ни заблъска, като ни запремѣта нагоре-надолу, че ни докара чакъ до вашия градъ. А тука изкочи единъ още по-студень вѣтъръ. Той стегна нашия облакъ. Облакътъ заплака и съ сълзитѣ си ни изпусна надолу къмъ земята. Но докато падахме, вѣтърътъ ни смрази всички и ний станаме на ситень бѣлъ снѣжець. . .

Пижо кихна, потърка си носа съ дѣсната лапа и попита:

— Ами въ Египетъ има ли котки?

— О, колкото искашъ! Дори едно време сж ги считали за свещени животни.

— Това пъкъ какво ще рече?

— Ще рече, че хората сж ги много почитали, защото сж мислили, че сж много умни и знаятъ да правятъ магии.